

Arrest

nr. 232 249 van 5 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken van 18 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 september 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, komen op 4 juli 2019 België binnen en dienen op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een onderzoek van de Eurdac-databank op 8 juli 2019 blijkt dat verzoekers reeds werden geregistreerd in Zwitserland op 14 juli 2016.

Op 2 september 2019 verzoeken de Belgische autoriteiten Zwitserland om de terugname van verzoekers op grond van artikel 18.1.d van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement

en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 5 september 2019 stemmen de Zwitserse autoriteiten in met de terugname van verzoekers, voor verzoekster op grond van artikel 18.1.d en voor verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening.

Op 18 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : H. T. voornaam : Z. geboortedatum : (...)1995
geboorteplaats : B. nationaliteit : Eritrea*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw H. T., Z., hierna de betrokkene, verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben. Op 08/07/2019 meldde de betrokkene zich aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij zij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 11/07/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit enige reis- of identiteitsdocumenten. Betrokkene was bij aanmelding vergezeld van haar partner Z. H., R. (OV: xxx).

Op 28/08/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde zij in december 2014 Eritrea over land verlaten te hebben voor Ethiopië waar zij verklaarde anderhalf jaar verbleven te hebben. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat zij naar Soedan trok. Vanuit Soedan verklaarde de betrokkene korte tijd later met behulp van smokkelaars via Libië (waar zij verklaarde anderhalve maand verbleven te hebben) uiteindelijk met de boot Italië bereikt te hebben, waar zij verklaarde het grondgebied van de lidstaten betreden te hebben op 27/06/2016. Volgens haar verklaringen reisde zij vervolgens door naar Zwitserland, waar de betrokkene verklaarde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben op 14/07/2016. Enige tijd later volgde negatieve beslissingen van de Zwitserse autoriteiten. De Betrokkene verklaarde daarna via transit in Frankrijk naar België te zijn gekomen.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van haar verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene inderdaad op 14/07/2016 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland. Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem of in het VIS-systeem.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 28/08/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zij hoopt in België erkend te worden omdat er volgens haar minder vluchtelingen zijn in België. Als bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland voerde betrokken aan dat ze daar geen hoop op erkenning heeft. De

betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn (maar meldde zich wel aan met haar partner met OV nr.: xxx) en geen andere familie- of gezinsleden te hebben in België. Betrokkene verklaarde wel een zus te hebben die verblijft in Denemarken en een broer en een oom die verblijven in Duitsland. Betreffende haar gezondheid verklaarde betrokkene last gehad te hebben van gastritis bij haar aanmelding bij onze diensten maar dankzij medicatie die ze kreeg van de mensen van fedasil momenteel geen last meer te hebben.

Op 02/09/2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties. De Zwitserse instanties stemden op 05/09/2019 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene zou de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen verzoeken op grond van de bewering dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Zwitserland een risico loopt op refoulement naar Eritrea waar hem met grote waarschijnlijkheid behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te

onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”.

Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Artikel 18§1d) luidt als volgt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit

zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Het gaat hier enkel om het feit dat zijn asielaanvraag in Zwitserland meermaals zou zijn afgewezen, hetgeen gewoon onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid. Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat haar asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

In dit kader is het jammer voor alle betrokken partijen dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen zeker omdat de betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDArapport (zie infra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische belemmeringen hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport). Wij zijn alleszins van oordeel dat er geen sprake is van een dergelijk gebrek dat wijst op systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Hierbij wensen we ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker uitwees naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report –

Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“subsequent application” of “request for re-examination”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij “these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress” (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We wensen verder te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met haar persoon aannemelijk maken indien een overdracht een schending zou uitmaken van de Verdragsbepalingen. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval geen element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de dublin-verordening.

Dat de procedure niet eerlijk zou gebeuren op zo’n wijze dat een aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de dublin-verordening zich opdringt dient op zijn minst door een begin van bewijs ondersteund te worden. Het loutere feit dat Zwitserland andere criteria hanteert dan andere Europese instanties is geen indicatie van dergelijke tekortkoming. De geciteerde uitspraak van de Zwitserse administratieve rechtbank (TAF) is op zich ook totaal onvoldoende om tot dergelijk besluit te komen zeker aangezien er de mogelijkheid bestaat om, indien deze rechtspraak een

schending zou inhouden van verplichtingen uit verdragen waarvan Zwitserland ook partij is, deze vermeende schendingen vanuit Zwitserland te laten rechtzetten.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, in casu Zwitserland, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielvverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd

zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.

We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu zeer duidelijk, betrokkene verklaart dit letterlijk zelf in zijn gehoor dd. 05/08/2019, dat hij gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat volledig voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.

Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de

bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene. Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon.

Het kan zijn dat er politieke verschillen bestaan tussen verschillende lidstaten en dat de betrokkene achteraf gezien liever had dat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere politieke omgeving zou behandeld geweest zijn. Ook hier dienen we te herhalen dat dergelijke keuzemogelijkheid geen onderdeel uitmaakt van het Europese asiel contentieux. Een verschil in erkenningsgraad tussen verschillende lidstaten is uiteraard op zich geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een bepaalde manier omgaat met verzoeken van Eritreeërs houdt geen wettelijke verplichting in voor de Belgische Staat naar elke Eritreeër toe die zich op het Belgische grondgebied bevindt.

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud dd. 27/08/2019 verklaarde in een goede gezondheid te verkeren. Er werd tot op heden door betrokkene verder ook geen enkel medisch attest of enig andere document betreffende haar fysieke noch haar mentale gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een

vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 05/09/2019 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Tot slot maakt betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Zwitserland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013..

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013..

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Zwitserse autoriteiten.”

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : Z. H. voornaam : R. geboortedatum : (...) 1999
geboorteplaats : W. nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Z. H., R.I, hierna de betrokkene, verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben. Op 08/07/2019 meldde de betrokkene zich aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 11/07/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit enige reis- of identiteitsdocumenten. Betrokkene meldde zich aan bij onze diensten vergezeld van zijn partner H. T., Z. (OV nr.: xxx).

Op 28/08/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in juli 2015 Eritrea over land verlaten te hebben voor Ethiopië waar hij verklaarde 3 weken verbleven te hebben. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Soedan trok, waar de betrokkene een week zou verbleven hebben. Vanuit Soedan verklaarde de betrokkene met behulp van smokkelaars via Libië (waar hij verklaarde anderhalve maand verbleven te hebben) uiteindelijk met de boot Italië bereikt te hebben, waar hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten betreden te hebben in oktober 2015. Volgens zijn verklaringen reisde hij vervolgens door naar Zwitserland, waar de betrokkene verklaarde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben in oktober 2015. Een tijd later verklaarde betrokkene een negatieve beslissing gekregen te hebben van de Zwitserse autoriteiten. De Betrokkene verklaarde daarna na 4 jaren in Zwitserland verbleven te hebben naar België te zijn gekomen.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene inderdaad op 12/10/2015 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland. Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem of in het VIS-systeem.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 28/08/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij voor België gekozen heeft omdat hij hoopt hier documenten te krijgen. Als bezwaar tegen een overdracht voerde betrokkene aan dat hij een bevel kreeg om het land te verlaten van de Zwitserse autoriteiten. De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn maar wel een partner te hebben waarmee hij zich ook tegelijkertijd aanmeldde bij onze diensten (OV nr.: xxx) en een oom te hebben die in België verblijft een zus in Luxemburg. Betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben

Op 02/09/2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties. De Zwitserse instanties stemden op 03/09/2019 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18§1b) van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene zou de toepassing van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen verzoeken op grond van de bewering dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Zwitserland een risico loopt op refoulement naar Eritrea waar hem met grote waarschijnlijkheid behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van

hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens dan ook niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op een werkelijke praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee gedreigd heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring. Betrokkene kan namelijk geen gevallen aanvoeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot repatriëring van Eritrese onderdanen terug naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat de dreigementen van gezagsdragers in Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden

benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”.

Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1b). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene nog niet finaal werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Betrokkene verklaarde zelf een advocaat onder arm genomen te hebben daar maar vertrokken te zijn voordat hij nog verder iets hoorde hiervan. Betrokkene zal dan ook het vervolg van zijn verzoek kunnen afwachten indien hij terugkeert naar Zwitserland in de hoedanigheid van eerste verzoeker. Dat betrokkene via de Dublin-procedure teruggekeerd zou zijn zal hierop geen invloed hebben.

We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan zijn procedure tot heden verliep zonder volledig en gedegen onderzoek. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en zijn aanvraag reeds werd afgewezen kan men in Zwitserland beroep doen op een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd. Hoewel het AIDA-rapport en verschillende internationale organisaties melding maakten van het Zwitserse beleid om deze tijdelijke verblijfskaarten te herbekijken, doet dergelijke maatregel vanwege de Zwitserse autoriteiten de kansen op gedwongen terugkeer naar Eritrea niet toenemen aangezien de belemmeringen die een gedwongen terugkeer naar Eritrea onmogelijk maken niet aangetast worden door dergelijke maatregel.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Het gaat hier enkel om het feit dat betrokkene een bevel kreeg om het land te verlaten, hetgeen gewoon onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid. Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene een bevel kreeg om het land te verlaten betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op

een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat hij een bevel kreeg het land te verlaten van Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

In dit kader is het jammer voor alle betrokken partijen dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen zeker omdat de betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDArapport (zie infra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport). Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen. Er is geen enkele indicatie in het onderdeel (pagina 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten tijdens de procedure wordt toegelicht, dat dit een problematiek is die deze verzoekers in het bijzonder treft. Er wordt hier enkel melding gemaakt van de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te hebben. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Hierbij wensen te ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker uitwees naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, "Asylum Information Database –Country Report – Switzerland", laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed"). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie ("subsequent application" of "request for re-examination"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang ("reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton ("Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation

conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij “these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress” (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene zou kunnen de nadruk proberen te leggen op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de dublin-verordening.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Zwitserland is inderdaad geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”, hetgeen tot gevolg heeft dat de

bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land bind tot het nakomen van zijn verplichtingen die hieruit voortvloeien.

Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de

buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.

We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu zo dat betrokkene gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.

Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene. Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon.

Het kan zijn dat er politieke verschillen bestaan tussen verschillende lidstaten en dat de betrokkene achteraf gezien liever had dat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere politieke omgeving zou behandeld geweest zijn. Ook hier dienen we te herhalen dat dergelijke keuzemogelijkheid geen onderdeel uitmaakt van het Europese asiel contentieux. Een verschil in erkenningsgraad tussen verschillende lidstaten is uiteraard op zich geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een

bepaalde manier omgaat met verzoeken van Eritreeërs houdt geen wettelijke verplichting in voor de Belgische Staat naar elke Eritreeër toe die zich op het Belgische grondgebied bevindt verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 05/08/2019 verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werd tot op heden door betrokkene geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn mentale gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 03/09/2019 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1b) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Zwitserse autoriteiten.”

Op 11 oktober 2019 ondertekenen verzoekers een formulier “*Déclaration relative à l'organisation du voyage – Décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater)*” waarin het volgende wordt aangekruist: “*Je ne désire pas me rendre dans l'Etat membre responsable de ma demande d'asile*” (ik wens niet terug te keren naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor mijn asielaanvraag, eigen vertaling).

Op 15 oktober 2019 wordt vastgesteld dat verzoekers het opvangcentrum in Jodoigne hebben verlaten op 14 oktober en dat er geen adres gekend is.

Op 17 oktober 2019 delen de Belgische autoriteiten aan Zwitserland mee dat de overdracht wordt uitgesteld omdat verzoekers zijn ondergedoken en dat de termijn voor overdracht wordt verlengd tot achttien maanden overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel gebaseerd op artikelen 51/5 en 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikel 3.2 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, artikel 3 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens en artikelen 1, 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Eerste onderdeel

Artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 bepaalt dat een lidstaat zich verantwoordelijk verklaart indien: “(...) het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”

Deze formulering is geïnspireerd op het arrest van het Hof van justitie van NS.

“86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin in artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.”

Sinds het arrest NS is de rechtspraak van het Hof van justitie geëvolueerd. Met het arrest Aranyosi brengt het Hof een nieuwe controleverplichting aan.

“88. Hieruit volgt dat wanneer de rechterlijke autoriteit van de uitvoerende lidstaat bewijzen heeft dat er een reëel gevaar bestaat dat personen die in de uitvaardigende lidstaat zijn gedetineerd, onmenselijk of vernederend — afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht en met name door

artikel 4 van het Handvest gewaarborgde grondrechten - worden behandeld (zie in die zin arrest Melloni, C 399/11, EU:C:2013:107, punten 59 en 63, en advies 2/13, EU:C:2014:2454, punt 192), *pij* verplicht is om te beoordelen of dit gevaar beslaat, wanneer zij moet beslissen of de persoon tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, wordt overgeleverd aan de autoriteiten van de uitvaardigende lidstaat. De tenuitvoerlegging van een dergelijk bevel mag immers niet leiden tot onmenselijke of vernederende behandeling van die persoon.

89. Hiertoe dient de uitvoerende rechterlijke autoriteit zich allereerst te baseren op objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens over de detentieomstandigheden die heersen in de uitvaardigende lidstaat en die kunnen duiden op gebreken die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, hetzij bepaalde detentie centra betreffen. Deze gegevens kunnen met name blijken uit internationale rechterlijke beslissingen, zoals de arresten van het EHRM, uit rechterlijke beslissingen van de uitvaardigende lidstaat, alsook uit besluiten, rapporten en andere documenten die *pij* opgesteld door de organen van de Raad van Europa of die tot het systeem van de Verenigde Naties behoren.

(...)

93. Het enkele beslaan van gegevens die duiden op gebreken die het *pij* structureel of fundamenteel *pijn*, het *pij* bepaalde groepen van personen raken, hetzij bepaalde detentiecentra betreffen, en die betrekking hebben op de detentieomstandigheden in de uitvaardigende lidstaat, impliceert immers niet noodzakelijkerwijs dat, in een concreet geval, de betrokkene bij overlevering aan de autoriteiten van die lidstaat onmenselijk of vernederend zal worden behandeld.

94. *bijgevolg is*, teneinde te verzekeren dat artikel 4 van het Handvest wordt geëerbiedigd in het individuele geval van de persoon tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, de uitvoerende rechterlijke autoriteit die wordt geconfronteerd met objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens die duiden op dergelijke gebreken, verplicht, om na te gaan of er, in de omstandigheden van het geval, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene na zijn overlevering aan de uitvaardigende lidstaat een reëel gevaar - zal lopen te worden onderworpen aan een onwenselijke of vernederende behandeling, in de zin van dat artikel" (eigen onderlijning)

Dit arrest maakt een duidelijke uitbreiding uit van de inschatting zoals beschreven in het arrest NS. De overheid moet niet enkel rekening houden met systemische tekortkomingen. In dit geval, namelijk het onderzoek van de detentieomstandigheden, is het feit dat bepaalde detentiecentra onmenselijke detentiecondities kennen, voldoende om geen aanhoudingsbevel uit te vaardigen zolang dat er geen zekerheid bestaat over de detentiecondities.

Deze evolutie wordt nog versterkt door het arrest CK van het Hof van justitie. Het risico op mensenrechtenschendingen bij een overname onder de Dublin-verordening moet uitgesloten worden.

"65. *Vit het voorgaande volgt dat een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin JII-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onwenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.*" (eigen onderlijning)

In tegenstelling tot de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken, moet de schending van artikel 3 EVRM niet aangetoond worden, maar wel uitgesloten zijn, terwijl de zwaktes van een opvangsysteem geen zekerheid brengen over de vermoedelijke opvang van verzoeker.

Uit de ontwikkeling van de rechtspraak van het Hof van justitie volgt ook dat uitzonderingen aan het wederzijdse vertrouwensbeginsel verder gaan dan de enige controle van het respect van artikel 4 van het Handvest.

Artikel 47 van het Handvest bepaalt namelijk dat eenieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak. In het arrest LM werd besloten dat de Lidstaten het grondrecht op een eerlijk proces moeten afdwingen bij de uitvoering van een aanhoudingsbevel.

"60. Wanneer, zoals in de hoofdzaak, de persoon tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, zich tegen *pijn* overlevering aan de uitvaardigende rechterlijke autoriteit verzet wet het argument dat sprake is van structurele of op zijn minst fundamentele gebreken die volgens hem een nadelig effect op de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in de uitvaardigende lidstaat kunnen

hebben en dus zijn grondrecht op een eerlijk proces in de kern kunnen aantasten, is de uitvoerende rechterlijke autoriteit, wanneer zij over de overlevering van de betrokkene aan genoemde lidstaat heeft te beslissen, gehouden te beoordelen of hij een reëel gevaar loopt dat dit grondrecht zal worden geschonden (zie naar analogie arrest van 5 april 2016, Aranyosi en Căldăraru, C 404/15 en C 659/15 PPU, EU:C:2016:198, punt 88).” (eigen onderlijning)

Het Hof van Justitie herinnert dat “artikel 47 van het Handvest op zichzelf volstaat en niet hoeft te worden verduidelijkt door bepalingen van Unierecht of van nationaal recht, om particulieren een als zodanig inroepbaar recht te verlenen.”

Niet iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de asielrichtlijnen heeft tot gevolg dat de verantwoordelijkheidsclausule van toepassing is. Maar het arrest NS laat de mogelijkheid open dat andere bepalingen van het Handvest dezelfde gevolgen moeten krijgen.

“114. De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest kunnen niet leiden tot een ander antwoord dan op de tweede tot en met de vierde en de zesde vraag in zaak C 411 /10 en op de twee vragen in zaak C 493/10 is gegeven.”

Bij de bestreden beslissing moest het naleven van verschillende fundamentele rechten door Zwitserland onderzocht worden.

Tweede onderdeel

Volgens de verzoekende partij bestaan er ernstige aanwijzingen dat het asielbeleid van Zwitserland tegenover Eritrese asielzoekers niet meer eerlijk is. Tekortkomingen in de inschatting van beschermingsnoden van Eritrese asielzoekers zijn door verenigingen en de VN vastgesteld.

Verzoekers zijns van mening dat artikel 18 van het Handvest is geschonden in Zwitserland.

Volgens verzoeker moet DVZ bepalen binnen de verantwoordelijkheidsclausule of Zwitserland artikel 18 van het Handvest heeft geschonden.

De Dublin-Verordening vormt een specifiek geval van bepaling van het eerste Europees land van asiel. Volgens het HvJ bestaat er een duidelijk verband tussen de toepassing van de verantwoordelijkheidsclausule van de Verordening 604/2013 en de toepassing van artikel 33.2.a van de richtlijn 2013/32 over de ontvankelijkheid van een beschermingsaanvraag door een reeds beschermde asielzoeker in een andere Europese lidstaat/ Beide bepalingen moeten het begrip systeemfouten hanteren.

Het arrest Ibrahim geeft dan een voorbeeld waar systeem fouten betrekking hebben op een schending van artikel 18 van het Handvest. De asielaanvraag zou ontvankelijk moeten verklaard worden indien bewezen is dat een land systematisch voor de subsidiaire bescherming kiest in plaats van de vluchtelingstatus.

“98. Volgens de kwalificatierichtlijn en met name artikel 13 ervan, zijn de lidstaten verplicht de vluchtelingenstatus te verlenen aan een onderdaan van een derde land of staat loge die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend. Om te bepalen of dat het geval is, moeten zij overeenkomstig artikel 4, lid 3, van die richtlijn ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen. Alleen wanneer de lidstaten na een dergelijke individuele beoordeling vaststellen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt niet aan de in hoofdstuk II gestelde voorwaarden, maar aan die van hoofdstuk V van die richtlijn voldoet, kunnen zij hem de subsidiairebeschermingsstatus in plaats van de vluchtelingenstatus toekennen.

99. Indien een asielprocedure in een lidstaat tot gevolg zou hebben dat de vluchtelingenstatus systematisch, zonder dat er een werkelijk onderzoek wordt gevoerd, wordt geweigerd aan personen die om internationale bescherming verzoeken en die voldoen aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de kwalificatierichtlijn, kan de behandeling van asielzoekers in die lidstaat niet worden aangemerkt als in overeenstemming met de uit artikel 18 van het Handvest voortvloeiende verplichtingen.

100. De andere lidstaten kunnen het door betrokkene bij hen ingediende nieuwe verzoek echter niet-ontvankelijk verklaren overeenkomstig artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, gelegen in het licht van het beginsel van wederzijds vertrouwen. In een dergelijk geval staat het aan de lidstaat die

de subsidiaire bescherming heeft toegekend om de procedure tot toekenning van de vluchtelingenstatus te hervatten.”

We kunnen dus beschouwen dat het bewijs van een oneerlijk onderzoek bij het bepalen van de vluchtelingstatus een schending van artikel 18 van het Handvest uitmaakt.

De conclusie hiervan is dat een schending van artikel 18 wel in aanmerking komt bij de toepassing van de verantwoordelijkheidsclausule van de Verordening 604/2013.

De manier waarop een grote deel van Eritrese asielzoekers nu zijn afgewezen in Zwitserland vormt een schending van artikel 18 van het Handvest.

In België, zoals in vele Europese landen, zijn Eritrese asielzoekers meestal erkend. In 2018 heeft het CGVS meer dan 93% van de aanvragen goedgekeurd, (stukken 5 en 6) Negatieve beslissingen zijn quasi exclusief het gevolg van een twijfel over de herkomst en/of de nationaliteit.

Zwitserland heeft afstand genomen van een dergelijk beschermingsbeleid. Aanvaarde gronden van erkenning voor Eritrese asielzoekers worden niet meer toegepast in Zwitserland door gebrekkige redeneringen die tegenstrijdig zijn met de rapporten van internationale instellingen over mensenrechtentoestanden in Eritrea. OSAR maakte deze beschrijving van het huidige onderzoek van beschermingsnoden door de Zwitserse overheden:

“Ainsi, la sortie illégale ne serait, selon le TAF, déterminante pour la reconnaissance de la qualité de réfugié que si d'autres facteurs s'y ajoutent, notamment des facteurs qui font apparaître la personne concernée comme une personne indésirable («missliebige») aux yeux des autorités érythréennes. Finalement, le TAF a constaté (sans le motiver) que la possibilité d'enrôlement dans le service national au moment du retour n'était pas déterminante en matière d'asile, car cette mesure ne serait pas motivée par un motif au sens de la CR. Il a toutefois laissé ouverte la question de savoir si le risque d'une incorporation dans le service national présentait un obstacle à l'exécution du renvoi. A cette question il a répondu, par la suite, en deux temps. D'abord, dans un arrêt de référence du 17 août 2017, où il a défini les facteurs plaçant en faveur d'une libération du service national et de la possibilité de régler sa situation à l'égard de l'Etat. Dans un tel cas de figure, où la personne ne serait pas astreinte au service national lors du retour, le TAF a considéré qu'elle n'avait donc aucune crainte fondée de subir de sérieux préjudices, notamment d'une violation des arts. 3 et/ou 4 CEDH, et une décision de renvoi en Erythrée peut être prononcée. Ensuite, dans un arrêt de principe du 10 juillet 2018, le TAF est arrivé à la conclusion que la sortie illégale en soi n'impliquait pas un risque de violation de l'art. 3 CEDH au retour en Erythrée. Selon le TAF, le fait de devoir servir au service national ne constituait pas une violation de l'interdiction de l'esclavage et de la servitude au sens de l'art. 4 par. 1 CEDH. Il a néanmoins constaté que le service national devait être considéré comme du travail forcé au sens de l'art. 4 par. 2 CEDH. Nonobstant ce constat, il a toutefois jugé que dans le contexte érythréen - caractérisé par un système économique socialiste et la doctrine étatique de la «self reliance» - et dès lors qu'il n'était pas établi que chaque personne astreinte au service allait subir systématiquement des mauvais traitements ou des abus sexuels, ce travail forcé n'impliquait pas une interdiction de refoulement. Autrement dit, en l'absence d'une violation «flagrante» de l'interdiction du travail forcé, l'exécution du renvoi doit selon le tribunal être considérée comme Hâte et même raisonnablement exigible. »” (eigen onderlijning) (stuk 7)

CSDM maakt dezelfde analyse en stelt vast dat dit beleid afstand neemt van internationale normen:

« “La Suisse a donc procédé, en l'absence d'informations fiables sur une potentielle amélioration de la situation en Erythrée, à un durcissement considérable et injustifié de la pratique à l'égard des ressortissants érythréens. Elle estime désormais que ni la sortie illégale d'Erythrée ni le risque d'être enrôlé dans le service national érythréen n'entraîne une interdiction de refoulement relevant du droit des réfugiés ou des droits humains. Cette position de la Suisse s'écarte considérablement de l'appréciation de la Cour EDH, du CATdc Li Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée ou encore d'autres pays européens. (...)

Contrairement à ces acteurs, la Suisse prend donc la décision de prononcer le renvoi de personnes vers l'Erythrée tout en affirmant qu'elle n'est pas en mesure d'exclure le risque qu'elles y soient exposées à des violations de droits humains, notamment à la torture, à de mauvais traitements, à l'esclavage ou au travail forcé. Ce faisant, elle accepte de mettre en danger des êtres humains et viole ses obligations internationales en matière de protection. »” (stuk 8)

Dergelijke standpunten van de Zwitserse rechtbanken zijn in flagrante tegenstrijdigheid met de conclusies van de VN dat de verplichte legerdienst in Eritrea de voorwaarden vervult om beschouwd te worden als misdaad tegen menselijkheid in de vorm van slavernij, zoals bepaald in internationaal recht:

"234. The Commission concludes that there are reasonable grounds to believe that within the context of military and national service programmes, Eritrean officials exercise powers attaching to the right of ownership over Eritrean citizens. It further determines that despite the justifications for a military / national service programme advanced in 1995, the military national service programmes today serve primarily to boost the economic development of the nation, profit state-endorsed enterprises, and maintain control over the Eritrean population in a manner inconsistent with international law. Thus there are reasonable grounds to believe that Eritrean officials have committed the crime of enslavement, a crime against humanity, in a persistent, widespread and systematic manner since no later than 2002. Despite reports that the Government would limit military national service to 18 months, witnesses stated that conscripts of the 28th round, which began after these reports, had not been released after 18 months of service. As noted above, Government officials have confirmed that there are no plans to limit this service, and that witnesses have confirmed that related abuses persist.

235. The Commission is also of the view that there are reasonable grounds to believe that enslavement as a crime against humanity has been committed in Eritrea against some young women in military training camps, as well as to a lesser extent in the army, where young women are forced into domestic servitude and, in some cases, also raped." (eigen onderlijning) (stuk 9)

In tegenstelling met de bewering van de bestreden beslissing kunnen verzoekers in concreto wel degelijk bewezen op welke gronden hun asielaanvraag werden afgewezen.

De eerste verzoekende partij verwijst naar liet arrest van de Tribunal Administratif Fédéral van 6 juni 2019, die haar asielaanvraag definitief heeft verworpen.

"3.4. (...) /l'intéressé soutien qu'en cas de retour en Erythrée, elle risque d'être convoquée et enrôlée dans l'année, b/le serait alors soumise à un risque de persécution au sende l'article 3 LAsi.

(...)

Une telle crainte n'est cependant fondée que si la personne en cause a déjà été concrètement en contact avec l'autorité militaire ou avec une autre autorité, dans la mesure où ce contact laissait présager un prochain recrutement (...). Or (...) une telle hypothèse ne peut être envisagée en l'espèce, l'intéressée n'ayant jamais été convoquée, ni enrôlée, lui seule possibilité qu'une convocation puisse lui être adressée dans un avenir plus ou moins proche n'est pas suffisante. De plus, le seul fait de devoir éventuellement accomplir le sende militaire n'est pas déterminant sous l'angle de l'art. 3 LAsi.

(...)

Au terme d'une analyse approfondie des informations disponibles, fie Tribunali en est arrivé à la conclusion que la pratique, selon laquelle la sortie illégale d'Erythrée justifiait en soi la reconnaissance de la qualité de réfugié, ne pouvait pas être maintenue. Cette appréciation repose essentiellement sur le constat que des membres de la diaspora, parmi lesquels se trouvent également des personnes qui ont quitté illégalement leur pays, retournent en Erythrée, pour de brefs séjours, sans subir de préjudices.

(...)

8.5. Dans son arrêt de principe E-5022/2017 du 10 juillet 2018 (...), le Tribunal s'est penché sur la question de la licéité de l'exécution du renvoi en Erythrée, en ca sde retour volontaire, dans le cas où existe un risque d'incorporation dans le service national militaire ou civil ; pour ce faire, il a tenu compte des objectifs du service, du système de recrutement, de la durée des obligations, du cercle de personnes intéressées et des conditions qui caractérisent ce service (...).

(...)

8.6. (...) le 'Tribunal est arrivé à la conclusion — sur laquelle il ne voit aucune raison de revenir — que le sende national érythréen ne peut être défini comme un esclavage ou une servitude au sens de l'article 4 ch. 1 CEDH. En revanche, dans la mesure où ce service, mal rémunéré, est sans durée préalablement déterminée et peut se prolonger de cinq à dix ans, il ne constitue pas une obligation civique normale (art 4 ch. 3 /et. d CEDH) ; il représente une charge disproportionnée et se trouve susceptible d'être qualifié de travail forcé au sens de l'art. 4 ch. 2 CEDH.

Cela étant, le Tribunal ne considère pas que les mauvais traitements et atteintes infligés aux militaires incorporés soient généralisés à ce point que chacun et chacune d'entre eux risquent concrètement et sérieusement de se voir infliger de tels sévices (...). L'existence d'un danger sérieux, du fait de l'accomplissement du service national, d'être exposé à une violation crasse de l'art. 4 ch. 2 CEDH

(interdiction du travail forcé et obligatoire) ne peut ainsi être retenue (...) ; il en va de même du risque d'être soumis à un traitement inhumain ou dégradant au sens de l'art. 3 CEDH (...)." (stuk 10)

Met dit uittreksel heeft de eerste verzoeker bewezen dat de aangeklaagde tekortkomingen van het Zwitsers beleid tegenover Eritrese vluchtelingen op haar persoonlijke geval van toepassing zijn geweest.

De behandeling van haar asielaanvraag was oneerlijk.

Op 13.6.2019 heeft de tweede verzoeker een negatieve beslissing gekregen van de Zwitserse administratie. Er werd een beroep aangetekend dat zonder voorwerp verklaard werd aangezien de betrokkene het land heeft verlaten, (stuk 11) Uit het beroepsverzoek kunnen we vaststellen dat de tweede verzoeker een rekrutering bij het leger en een sanede voor illegaal vertrek vreest, (stuk 12) Twee gronden die niet meer als vervolgingsgronden zijn aanvaard door de Tribunal Fédéral Administratif. De tweede verzoeker had dus goede redenen om te aan te nemen dat zijn beroep hopeloos was.

Verzoekers hebben dus een negatieve beslissing gekregen tijdens hetzelfde tijdsperk, wat de tweede verzoeker overtuigde om Zwitserland te verlaten samen met zijn geliefde.

Uit de Zwitserse beslissingen vloeit ook voort dat er nooit twijfels over de nationaliteit van verzoekers bestonden. Indien hun zaken door het CGVS behandeld zouden zijn geweest, zouden zij hoogstwaarschijnlijk als vluchteling erkend zijn geweest.

In die omstandigheden en op grond van de objectieve elementen in hun bezit, moeten de Belgische overheden verzoekers als vluchteling beschouwen.

Zo heeft het UNHCR afgewezen Eritrese asielzoekers onder zijn mandaat genomen op grond van de objectieve toestand in Eritrea en de declaratieve aard van de vluchtelingenstatus.

"5. Acknowledging the protection needs of the majority of the Eritrean and Sudanese population defined as 'infiltrators' which are akin to the protection needs of refugees, UNHCR considers them to be in a refugee-like situation and therefore as falling under its mandate. This approach is based on the fundamental notion that the absence of formal recognition by a state of refugee status does not in itself preclude its obligations under the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees (hereinafter: "the 1951 Refugee Convention").'18 As long as a person fulfills the substantial elements of the refugee definition of the 1951 Refugee Convention, formal recognition is merely declaratory of an existing status. 6. This is particularly valid in the Israeli context where lack of formal recognition of refugee status of persons defined as Infiltrators' is linked to short comings in the asylum procedure."

Verzoekers zijn beschermd door artikel 18 van het Handvest.

De oneerlijke asielprocedure in Zwitserland vormt een schending van artikel 47 van het Handvest.

Zijn terugname naar Zwitserland vormt een schending van zijn rechten als vluchteling.

Asielrecht is niet enkel de bescherming tegen refoulement, maar bevat ook rechten gebonden aan het statuut van vluchteling.

In die zin is het ook niet pertinent dat verzoekers verplicht zouden zijn om hun zaak verder te verdedigen bij hogere internationale gerechtelijke instanties want er bestaat geen enkel internationale gerechtelijke instantie die over de correcte toepassing van het Verdrag van Genève kan oordelen.

Derde onderdeel

Volgens de bestreden beslissing is er geen risico op refoulement in Zwitserland, want er is tot nu toe geen uitvoering van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Nergens uit de Zwitserse beslissingen vloeit een bescherming tegen refoulement voort. De huidige toestand van niet-refoulement is enkel het gevolg van de technische weigering van de Eritrese overheden om gedwongen terugkeerders uit Zwitserland te aanvaarden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkele garantie dat binnen een paar weken of maanden deze feitelijke toestand niet zal veranderen en dat afgewezen Eritrese asielzoekers wel naar Eritrea uitgewezen zullen worden.

Het is opmerkelijk dat bij de zaak MG t. Zwitserland voor UNCAT13, Zwitserland niet heeft gevraagd om de zaak zonder voorwerp te verklaren met betrekking tot het feit dat de gedwongen terugkeer niet doorging. Het VN-Comité heeft wel geoordeeld dat een terugkeer naar Eritrea van de betrokkene een schending van artikelen 3 en 16 van het Verdrag tegen foltering zou uitmaken.

De huidige omstandigheden in het Zwitserse uitwijzingsbeleid vormen geen garantie van het respect van non-refoulement. De mogelijkheid om in Zwitserland te blijven is afhankelijk van de mislukkingen van de Zwitserse overheden om een readmissie-akkoord te sluiten met Eritrea. De Zwitserse overheden doen veel inspanningen om deze toestand te veranderen. De Zwitserse politieke agenda toont aan dat het afsluiten van een readmissie-akkoord met Eritrea een topprioriteit is voor de Zwitserse overheden. Zo heeft de Zwitserse kamer verschillende moties gestemd om deze prioriteit te steunen:

“ A ce jour le Conseil fédéral n'est pas parvenu à négocier un accord de réadmission avec l'Erythrée, alors qu'il s'était fixé lui-même pour objectif d'améliorer la situation dans ce domaine (voir motion 16.3155, "Intensifier les relations avec l'Erythrée. Réduire le flux des immigrants érythréens", adoptée par le Conseil national le 17 juin 2016 et par le Conseil des Etats le 5 septembre 2016). Il est intolérable que des centaines d'Erythréens déboutés restent en Suisse ou disparaissent. Le Conseil fédéral doit donc tout entreprendre pour négocier avec l'Erythrée des mesures permettant d'effectuer des rapatriements sous contrainte. Il veillera à coordonner ces mesures avec les pays qui comptent, comme la Suisse, parmi les destinations les plus prisées par les Erythréens. Seule une action coordonnée peut inciter le gouvernement érythréen à coopérer. Il faut poursuivre sur cette voie, même si les négociations se révèlent pénibles et si les progrès sont lents. » (stuk 13)

Zo heeft bv. de Cantonale regering van Friburg benadrukt dat het gebrek aan gedwongen terugkeer enkel een feitelijk obstakel is die een oplossing zal vinden.

“En demeurant illégalement en Suisse et en refusant de collaborer à leur renvoi, les personnes concernées s'exposent à un renvoi forcé des que les services de la population et des migrants est en mesure de la faire. » (stuk 14)

Bovendien moeten verzoekers onder een specifiek bij Standsregime leven. Afgewezen asielzoekers hebben geen toegang tot arbeid of algemene sociale zekerheid of zelfs bijstand voor asielzoekers. Zij krijgen steun in de vorm van 7 euro per dag, wat hen enkel de mogelijkheid tot overleven in Zwitserland geeft. Deze bijstand is zo laag mogelijk om hen aan te sporen om vrijwillig terug te keren.

“Le SEM rappelle que l'individu qui décide de rester malgré tout n'a plus droit à l'aide sociale, mais uniquement à l'aide d'urgence. L'objectif étant «de faire en sorte que les personnes concernées s'acquittent volontairement de leur obligation de quitter la Suisse en ne prévoyant plus d'incitations matérielles pour rester.»

La remise de l'aide d'urgence et la gestion de ces requérants déboutés revient aux cantons, souvent désemparés face à cette population qui ne peut ni travailler, ni se former. «C'est compliqué de rester positif et de garder ces jeunes motivés», confie une éducatrice sociale qui travaille avec eux à Genève. » (stuk 15)

Deze bijstand is dus zo laag mogelijk opgesteld om mensen te kunnen overtuigen met een vrijwillige terugkeer. In deze omstandigheid zou een vrijwillige terugkeer naar Eritrea met echt vrijwillig zijn. Het non-refoulement beginsel wordt hier ook geschonden.

« 124. (...) le requérant était placé devant les choix suivants: il pouvait décider de rester en Belgique sans aucun espoir d'y obtenir un jour le droit d'y séjourner légalement et sans perspective concrète d'y vivre en liberté ; une autre option était de retourner en Irak auprès des siens tout en courant le risque d'y être arrêté et de subir des mauvais traitements en prison ; une dernière option était d'aller dans un pays tiers, ce qui ne s'est pas avéré réalisable. La Cour est d'avis que, dans ces circonstances, les conditions d'un consentement libre n'étaient pas remplies, ce qui excluait l'idée d'une renonciation libre de toute contrainte et la rendait non valable. »

Dit is precies de keuze die is voorgesteld aan verzoekers in het geval van terugkeer naar Zwitserland. Men schending van het non-refoulement beginsel in Zwitserland komt dus wel aan de orde in de huidige situatie.

De levensomstandigheden in Zwitserland schenden artikel 1 van het Handvest want zijn vormen een drukkingsmiddel om verzoeker te overtuigen vrijwillig te vertrekken m schending van artikel 4 van het Handvest.

De bestreden beslissing meent ook dat verzoeker een volgend verzoek in Zwitserland kan indienen. Om een volgend verzoek te kunnen indienen, zou verzoeker over nieuwe elementen moeten beschikken.

Volgens de Zwitserse asielwetgeving, moet een volgend verzoek schriftelijk ingediend worden en moeten er andere motieven voorgelegd worden.

Art. 111c Demandes multiples

1 La demande d'asile formée dans les cinq ans suivant l'entrée en force d'une décision d'asile et de renvoi est déposée par écrit et dûment motivée. Il n'y a pas de phase préparatoire. Des motifs de non-entrée en matière visés à l'art. 31a, al. 1 à 3 sont applicables.

2 Les demandes multiples infondées ou présentant de manière répétée les mêmes motivations sont classées sans décision formelle.' (eigen onderlijning)

Verzoeker heeft geen nieuwe elementen die een mogelijke heropening van zijn asioldossier in Zwitserland zou kunnen ondersteunen. Een dergelijk volgend verzoek zal dus onmiddellijk verworpen zijn. Het is dan ook tegenstrijdig met de bestreden beslissing om van verzoeker te eisen dat hij een klacht bij hogere instanties zoals het EHRM moet indienen en tegelijkertijd volgende asielaanvragen moet indienen.

Het gebrek aan nieuwe elementen komt ook uit het arrest van de Tribunal Fédéral administratif van 6.6.2019. De Tribunal voerde aan dat hij niet bereid is om een nieuwe evaluatie uit te voeren van de toestand in Eritrea. Enkel persoonlijke nieuwe elementen zouden in aanmerking kunnen komen. Verzoekers beschikken niet over dergelijke nieuwe elementen.

“8.8. Dans son recours, l'intéressée critique cette appréciation. Elle conteste la manière dont le Tribunal a analysé, dans l'arrêt précité, les sources qui lui ont servi à rendre sa décision. Force est cependant de constater que la recourante n'apporte pas d'éléments nouveaux la concernant spécifiquement et dont on pourrait inférer un risque de traitement prohibé » en raison d'un accomplissement potentiel de service militaire. Elle cherche en réalité à obtenir une nouvelle analyse de la situation en Erythrée qui lui serait favorable, sans apporter d'arguments décisifs en lien avec sa situation personnelle.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekers stellen een schending voor van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening, van artikel 3 EVRM en van de artikelen 1, 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zij betogen dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat het asielbeleid van Zwitserland tegenover Eritrese onderdanen niet meer eerlijk is. Zij wijzen op de hoge erkenningsgraad in België en op het feit dat Zwitserland afstand zou hebben genomen van een dergelijk beschermingsbeleid en verwijzen hiervoor naar rapporten van OSAR en CSDM. Verzoekster citeert uit een arrest van de TAF van 6 juni 2019 waarin haar asielaanvraag werd verworpen. Het door verzoeker ingediende beroep tegen een negatieve beslissing zou zonder voorwerp zijn verklaard daar hij het land had verlaten. Uit zijn beroepsverzoekschrift blijkt dat hij een rekrutering bij het leger en een sanctie voor illegaal vertrek vreest. Die twee gronden gelden niet meer als vervolgingsgronden volgens het TFA (Tribunal Fédéral Administratif). Er zou in Zwitserland geen enkele instantie zijn die de toepassing van het Vluchtelingenverdrag correct zou beoordelen. De huidige omstandigheden in Zwitserland zouden geen garantie vormen van het respecteren van het non-refoulement. Afgewezen asielzoekers zouden geen toegang krijgen tot arbeid, algemene sociale zekerheid of bijstand. Ze zouden geen nieuwe elementen hebben die een nieuwe aanvraag kan ondersteunen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Zwitserse autoriteiten op 2 en 5 september 2019 hebben ingestemd met het verzoek tot terugname en dit op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening.

Artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

In de beslissing werd in concreto ingegaan op de actuele situatie in Zwitserland, de toepassing van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening, de elementen die verzoekers kenbaar maakten tijdens het Dublinverhoor en hun individuele situatie.

Uit een lezing van de motieven blijkt dat er op uitvoerige wijze werd ingegaan op de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen van verzoekers om internationale bescherming aldaar en waarbij rekening werd gehouden met de hoge instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten en eventuele elementen van racisme in Zwitserland, evenals met de specifieke situatie van de verzoekers, die de Eritrese nationaliteit hebben en desgevallend een nieuw verzoek tot internationale bescherming zullen kunnen indienen in Zwitserland.

Waar verzoekster citeert uit de negatieve beslissing genomen door de Zwitserse rechtbank, dient opgemerkt dat daaruit geenszins blijkt als zouden de Zwitserse autoriteiten het asielerzoek niet aan een grondig onderzoek hebben onderworpen. Waar verzoeker stelt dat zijn beroep zonder voorwerp werd verklaard omdat hij het land verlaten had, toont hij evenmin aan dat de Zwitserse instanties zijn asielerzoek niet conform de Europese of internationale normen zouden hebben beoordeeld. Bovendien blijkt uit het Dublinverhoor dat verzoekers wel degelijk opvang werden geboden gedurende hun lange verblijf in Zwitserland. Zij maakten ook geen gewag van persoonlijke ervaringen die zouden wijzen op een mensonwaardige behandeling door de Zwitserse instanties.

Alleszins blijkt uit de door hen voorgelegde stukken dat zij wel degelijk toegang hebben gehad tot de rechtsinstanties en hun grieven kenbaar hebben kunnen maken. Indien zij de mening zijn toegedaan dat de Zwitserse autoriteiten hun individuele dossiers niet naar behoren onderzocht heeft en zij menen dat hun rechten werden miskend, staat het hen vrij een dossier in te dienen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij tonen niet aan dit gedaan te hebben, maar verwachten thans van de Belgische autoriteiten dat zij het beleid van de Zwitserse autoriteiten strijdig bevinden met het internationaal recht, niettegenstaande een eerder arrest van het EHRM van 20 juni 2017.

In voormeld arrest met nr. 41282/16 d.d. 20 juni 2017 dat ook vermeld werd in de bestreden beslissing en waarin een terugkeer voorlag van Eritrese onderdanen vanuit Zwitserland naar Eritrea, achtte het EHRM de individuele omstandigheden doorslaggevend en herhaalde dat het aan de verzoeker is om zijn asielaanvraag te onderbouwen. Het EHRM stelde vast dat M.O geen directe bewijzen had voorgelegd die aantonen dat hij vernederende en onmenselijke behandeling zou vrezen bij een terugkeer. Vooral ten aanzien van zijn illegaal vertrek benadrukte het EHRM het gebrek aan bewijs. Verzoeker verwees daarbij naar algemene informatie die aantonen dat het illegaal vertrek van personen die dienstplichtig zijn voldoende zou zijn om die persoon als deserteur te beschouwen, en vervolgens te onderwerpen aan behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM. Daarnaast vonden de Zwitserse asielinstanties de verklaringen van de verzoeker niet geloofwaardig, in het bijzonder de elementen rond zijn illegaal vertrek uit het land. Het EHRM herhaalde dat het niet zijn taak is de feiten zelf opnieuw te beoordelen, maar dat dit toebehoort aan de nationale autoriteiten. Het EHRM bevestigde dat de Zwitserse asielinstanties de asielaanvraag correct onderzocht hebben en stelt dat een terugkeer naar Eritrea geen schending van artikel 3 EVRM zou opleveren.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing verwezen naar een uitspraak van de rechtbank van Den Haag van 27 maart 2018 waarin geoordeeld werd dat er geen sprake kan zijn van een schending van het Europees recht door de Zwitserse overheden daar zij ook partij zijn van de dop het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle rechtsmiddelen niet werden uitgeput.

Zoals in de bestreden beslissing ook wordt uiteengezet, blijkt uit het arrest van het HJEU van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”, een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het HJEU bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het

bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 en 85).

Het HJEU is van oordeel dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, § 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Verzoekers zijn niet in staat aannemelijk te maken dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als Dublin-terugkeerders in Zwitserland, behoren tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Er werd in de bestreden beslissing ingegaan op het feit dat de asielaanvragen van verzoekers in Zwitserland reeds werden afgewezen en er werd geoordeeld dat het afwijzen van een asielverzoek onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid.

Waar verzoekers de erkenningsgraad in Zwitserland bekritisieren en herhalen dat hun asielaanvraag in Zwitserland afgewezen werd, kan opgemerkt dat ook in België asielaanvragen van Eritreeërs het voorwerp maken van een afzonderlijk onderzoek waarbij de kans bestaat dat er een negatieve beslissing wordt genomen, zowel wat de afwijzing van de asielaanvraag betreft als de afwijzing van de subsidiaire bescherming (zie louter ter illustratie onder meer RvV nr. 218 412 van 18 maart 2019 en RvV nr 219.907 van 16 april 2019).

In de beslissing werd erop gewezen dat er een nieuwe wet van kracht is sedert maart 2019 die het recht op kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure in het leven heeft geroepen.

De verwerende partij deed beroep op het meest recente internationaal gezaghebbend rapport AIDA, up to date op 22 februari 2019, dat ook werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit werd afgeleid dat er geen aanwijzingen zijn dat Dublinterugkeerders problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Er werd op gewezen dat indieners van een navolgend verzoek recht hebben op opvang, maar beperkt tot de materiële opvang. Er wordt gepreciseerd dat het AIDA rapport dienaangaande vermeldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar toegewezen blijven aan de al eerder bevoegde kantonale overheid. Er werd toegevoegd dat er noodhulp bestaat waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd. Verzoekers kunnen aldus bezwaarlijk voorhouden als zouden zij aan hun lot worden overgelaten bij terugkeer naar Zwitserland en als zouden zij geen enkele rechten meer hebben. Het tegendeel blijkt uit het AIDA rapport zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is niet blind geweest voor de kritische uitlatingen in het AIDA rapport en de melding dat er sprake is van een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten nu het enkele feite van illegale exit uit Eritrea voor de Zwitserse autoriteiten niet meer volstaat om erkend te worden. Ook diezelfde opmerkingen maken verzoekers thans in hun verzoekschrift. Hierop werd reeds geargumenteed door de verwerende partij als volgt: “Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedure inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (...) aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het ERM of artikel 4 van het EUHandvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen tocht toont dat aan dat de procedure of opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten (...)”

Verzoekers betwisten de vaststelling, dat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen geenszins. De beslissing luidt vervolgens: “Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming

indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublinverordening.” (eigen markering)

Verder werd in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

(...)

De loutere omstandigheid dat de Zwitserse autoriteiten strenger zouden zijn bij de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming lijdt geenszins tot de vaststelling dat artikel 3 EVRM voor Eritrese onderdanen zou worden geschonden in Zwitserland.

Uit de door verzoekers geciteerde passages kan geenszins worden afgeleid dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland behept is met structurele tekortkomingen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening aan dit land worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of dat Eritreeërs in Zwitserland zonder gedegen onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming zullen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Waar verzoekers stellen dat zij geen toegang kunnen krijgen tot arbeid, blijkt dit geenszins uit het AIDA rapport, blz. 80. Asielzoekers kunnen de eerste drie maanden niet tewerkgesteld worden, maar nadien kan tewerkstelling wel onder de voorwaarden zoals omschreven op blz. 80 van het AIDA rapport.

Verder blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, uit blz. 111 van het AIDA rapport geenszins als zouden zij zonder meer worden uitgesloten van sociale bijstand.

Een schending van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening, van artikel 3 EVRM en van de artikelen 1, 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU wordt niet aangetoond.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.3.1. In een eerste onderdeel van het enig middel wijzen verzoekers op artikel 3.2. van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) en op de arresten van het Hof van Justitie N.S. (C-411/10) van 21 december 2011, Aranyosi (C-404/15) van 5 april 2016, C.K. (C-578/16) van 16 februari 2017 en L.M. (C-216/18) van 25 juli 2018. Verzoekers leiden hieruit af dat bij het nemen van de bestreden beslissingen het naleven door Zwitserland van verschillende fundamentele rechten moest worden onderzocht, waaronder de artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 1 van dit Handvest betreft de menselijke waardigheid, artikel 4 (waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren) het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, artikel 18 het recht op asiel, artikel 47 het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Er wordt niet betwist dat de rechten vervat in deze artikelen van toepassing zijn en verzoekers tonen in het eerste onderdeel van het middel niet aan dat deze rechten veronachtzaamd zouden zijn.

Het eerste onderdeel van het enig middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

2.3.2.1. In een tweede onderdeel van het enig middel zetten verzoekers uiteen dat zij menen dat het recht op asiel wordt geschonden in Zwitserland. Zij verduidelijken dat er aanwijzingen bestaan dat het asielbeleid van Zwitserland tegenover Eritrese asielzoekers niet eerlijk is en dat de Verenigde Naties tekortkomingen hebben vastgesteld in de inschatting van de beschermingsnaden van Eritrese asielzoekers. Verzoekers wijzen erop dat overeenkomstig rechtspraak van het Hof van Justitie de asielaanvraag ontvankelijk zou moeten worden verklaard indien bewezen is dat een land systematisch voor de subsidiaire beschermingsstatus kiest in plaats van voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers menen dat de manier waarop een groot deel van de Eritrese asielzoekers wordt afgewezen in Zwitserland een schending uitmaakt van het recht op asiel. Verzoekers wijzen op de verschillen in erkenningsgraad tussen België en andere Europese landen enerzijds en Zwitserland anderzijds. Zij benadrukken dat Zwitserland elders of voorheen aanvaarde gronden voor erkenning van Eritrese asielzoekers niet meer toepast, dit wordt vermeld in het rapport van OSAR “Analyse des durcissement de la pratique suisse à l’égard des requérants érythréennes” van 13 december 2018 en in een rapport van het Centre Suisse pour la Défense des Droits des Migrants (CSDM) van 14 mei 2019 die

verzoekers bij het verzoekschrift voegen. Verzoekers wijzen erop dat de VN bepaald hebben dat de verplichte legerdienst in Eritrea beschouwd kan worden als misdadig tegen de menselijkheid in de vorm van slavernij (Human Rights Council van 8 juni 2016 *“Detailed findings of the commission of inquiry on human rights in Eritrea”*). Verzoekers wijzen erop dat zij wel degelijk kunnen aantonen op welke gronden hun verzoeken om internationale bescherming in Zwitserland werden afgewezen en zij citeren uit de beslissing van 6 juni 2019 van het Zwitserse *Tribunal Administratif Fédéral* (TAF), waaruit blijkt dat de verplichte legerdienst en de sanctie voor illegaal vertrek uit Eritrea niet worden aanvaard om aan verzoekster een beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekers wijzen erop dat zij in België wel een beschermingsstatus zouden verkrijgen. Verzoekers verwijzen naar *“UNHCR’s position on the status of Eritrean and Sudanese nationals defined as ‘infiltrators’ by Israel”* van november 2017 om erop te wijzen dat het UNHCR afgewezen Eritrese asielzoekers onder zijn mandaat heeft genomen op grond van de objectieve toestand in Eritrea en de declaratieve aard van de vluchtelingenstatus. Ten slotte wijzen verzoekers erop dat het niet pertinent is om hen te verplichten hun zaak verder te verdedigen bij hogere internationale gerechtelijke instanties.

2.3.2.2. De Raad wijst erop dat deze grieven van verzoekers reeds werden onderzocht in de bestreden beslissing. Er wordt onderzocht of verzoekers in hun middel aantonen dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Inzake het asielbeleid van Zwitserland tegenover Eritrese verzoekers om internationale bescherming en het oordeel van de Verenigde Naties hierover wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld (het rapport dat vermeld wordt betreft het *“Country Report: Switzerland”* van de *“Asylum Information Database”* (Aida) gecoördineerd door ECRE (European Council on Refugees and Exiles), laatste update op 22 februari 2019, hierna: het *“AIDA-rapport”*):

“We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We wensen verder te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met haar persoon aannemelijk maken indien een overdracht een schending zou uitmaken van de Verdragsbepalingen. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval geen element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de dublin-verordening.

Dat de procedure niet eerlijk zou gebeuren op zo'n wijze dat een aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de dublin-verordening zich opdringt dient op zijn minst door een begin van bewijs ondersteund te worden. Het loutere feit dat Zwitserland andere criteria hanteert dan andere Europese instanties is geen indicatie van dergelijke tekortkoming. De geciteerde uitspraak van de Zwitserse administratieve rechtbank (TAF) is op zich ook totaal onvoldoende om tot dergelijk besluit te komen zeker aangezien er de mogelijkheid bestaat om, indien deze rechtspraak een schending zou inhouden van verplichtingen uit verdragen waarvan Zwitserland ook partij is, deze vermeende schendingen vanuit Zwitserland te laten rechtzetten."

"Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden."

"Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij een onderzoek doet van het asielbeleid van Zwitserland tegenover Eritrese verzoekers om internationale bescherming en rekening houdt met het feit dat het VN-comité tegen foltering in december 2018 Zwitserland heeft veroordeeld en hierop de Zwitserse autoriteiten heeft bevolen om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden. De herhaling van de specificiteit van de Zwitserse situatie doet geen afbreuk aan deze motieven, waaruit een gedegen onderzoek van deze situatie blijkt. Verzoekers verwijzen in hun middel naar een artikel van OSAR *"Analyse des durcissement de la pratique suisse à l'égard des requérants érythréennes"* van 13 december 2018, naar een rapport/brief van het Centre Suisse pour la Défense des Droits des Migrants van 14 mei 2019 gericht tot het UNHCR en naar een artikel van de Human Rights Council van 8 juni 2016 *"Detailed findings of the commission of inquiry on human rights in Eritrea"*. Deze verwijzingen vormen zoals gezegd een herhaling van de specificiteit van de Zwitserse situatie en halen de conclusies van de bestreden beslissingen niet onderuit. Deze conclusies steunen op het voormelde AIDA-rapport en op het rapport van *"Observatoire romand du droit d'asile et des étrangers"* van november 2018 *"Durcissement à l'encontre des Erythréen/nés : une communauté sous pression"*.

2.3.2.3. Waar verzoekers de situatie vermelden van een land dat systematisch voor de subsidiaire beschermingsstatus kiest in plaats van voor de vluchtelingenstatus, is dit niet ter zake dienend aangezien zij niet aantonen dat dit in Zwitserland het geval is.

2.3.2.4. Inzake de verschillen in erkenningsgraad wordt het volgende overwogen:

"Het kan zijn dat er politieke verschillen bestaan tussen verschillende lidstaten en dat de betrokkene achteraf gezien liever had dat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere politieke omgeving zou behandeld geweest zijn. Ook hier dienen we te herhalen dat dergelijke keuzemogelijkheid

geen onderdeel uitmaakt van het Europese asiel contentieux. Een verschil in erkenningsgraad tussen verschillende lidstaten is uiteraard op zich geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een bepaalde manier omgaat met verzoeken van Eritreeërs houdt geen wettelijke verplichting in voor de Belgische Staat naar elke Eritreeër toe die zich op het Belgische grondgebied bevindt.”

Door louter te herhalen dat er een verschil is in erkenningsgraad en dat verzoekers naar hun mening in België wel erkend zouden worden, wordt geen afbreuk gedaan aan dit motief.

2.3.2.5. Inzake de criteria om in Zwitserland als Eritrese verzoeker om internationale bescherming erkend te worden, stelt de bestreden beslissing:

“Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

Dit motief maakt deel uit van het onderzoek naar het asielbeleid van Zwitserland inzake Eritrese verzoekers om internationale bescherming. De verwerende partij erkent dat Zwitserland een uitzondering vormt in vergelijking met andere Europese lidstaten inzake de criteria voor erkenning, maar besluit dat de opmerkingen in dit verband in het AIDA-rapport niet leiden tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming (en inzake onthaal- en opvangvoorzieningen) in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat Dublinterugkeerders per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.6. Waar verzoekers verwijzen naar de positie van het UNHCR inzake afgewezen Eritrese asielzoekers *“UNHCR’s position on the status of Eritrean and Sudanese nationals defined as ‘infiltrators’ by Israel”* van november 2017, kunnen zij het standpunt van het UNHCR in dit document niet dienstig aanvoeren gezien het de situatie van Eritrese verzoekers om internationale bescherming in Israël betreft. Dit kan niet worden vergeleken met de situatie binnen de Europese Unie en in Zwitserland zoals geregeld door de Dublin III-Verordening.

2.3.2.7. Verzoekers bekritisieren ook nog volgende motieven:

“In dit kader is het jammer voor alle betrokken partijen dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen zeker omdat de betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDArapport (zie infra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische belemmeringen hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de

asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport). Wij zijn alleszins van oordeel dat er geen sprake is van een dergelijk gebrek dat wijst op systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Hierbij wensen te ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker uitwees naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput.”

“We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu zeer duidelijk, betrokkene verklaart dit letterlijk zelf in zijn gehoor dd. 05/08/2019, dat hij gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat volledig voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.”

Verzoekers beperken hun kritiek in het tweede onderdeel van het middel tot de stelling dat het “niet pertinent” is om hen te vragen dat zij zich richten tot hogere internationaalrechtelijke instanties. Verzoekers verduidelijken echter niet waarom dit niet pertinent zou zijn. De Raad kan de verwerende partij volgen waar zij in de bestreden beslissing stelt dat uit het arrest M.O. van het EHRM (M.O. t. Zwitserland nr. 41282/16 van 20 juni 2017) blijkt dat men eerst en vooral een beroep moet doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen en dat in de Dublin III-Verordening geen sprake is van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.

2.3.3.1. In een derde onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat zij niet beschermd zijn tegen refoulement in Zwitserland en dat de huidige toestand van niet-refoulement enkel het gevolg is van de weigering van de Eritrese overheden om gedwongen terugkeerders uit Zwitserland te aanvaarden. Verzoekers wijzen erop dat er geen garantie is van non-refoulement omdat de Zwitserse autoriteiten proberen een readmissie-akkoord te sluiten met Eritrea. Verzoekers verwijzen in dit verband naar een motie aangenomen in het Zwitsers parlement en naar een weigering van de Raad van State van Freiburg om een petitie aan te nemen tegen de gedwongen uitwijzingen naar Ethiopië en Eritrea. Zij benadrukken dat het VN-comité tegen foltering heeft geoordeeld dat een terugkeer naar Eritrea een schending van de artikelen 3 en 6 van het Verdrag tegen foltering zou uitmaken. Verzoekers vervolgen dat zij onder een specifiek bijstandsregime zullen leven: afgewezen asielzoekers hebben in Zwitserland geen toegang tot arbeid of algemene sociale zekerheid of bijstand. Ze krijgen enkel steun in de vorm van 7 euro per dag, de bijstand is zo laag om hen aan te sporen terug te keren, zodat een ‘vrijwillige’ terugkeer niet echt vrijwillig zou zijn en ook hierdoor het non-refoulementbeginstel wordt geschonden. Verzoekers verwijzen in dit verband naar een persartikel. De levensomstandigheden vormen een drukingsmiddel om hen te overtuigen terug te keren zodat een schending van de menselijke waardigheid en het verbod van foltering aan de orde is.

Inzake de mogelijkheid om een nieuw (volgend) verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zwitserland, moeten verzoekers over nieuwe elementen beschikken, zij hebben deze echter niet. Zij menen dat het tegenstrijdig is te stellen dat zij een klacht kunnen indienen bij hogere instanties zoals het EHRM maar tegelijkertijd een volgend verzoek om internationale bescherming moeten indienen. Verzoekers verwijzen naar het arrest van het TAF (Tribunal Fédéral Administratif) van 6 juni 2019 waaruit blijkt dat enkel persoonlijke nieuwe elementen in aanmerking zouden kunnen komen.

2.3.3.2. Inzake het non-refoulementbeginsel wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen:

“We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd.”

“We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.”

“De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.”

De Raad merkt in dit verband op dat ook hij niet kan voorbijgaan aan het arrest van het EHRM *M.O. t. Zwitserland* nr. 41282/16 van 20 juni 2017 dat vermeld wordt in de bestreden beslissingen. In dit arrest was het Hof in die specifieke zaak van mening dat de verzoeker, een Eritrese man die de leeftijd had om onderworpen te worden aan de dienstplicht, geen risico liep op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Eritrea. Het Hof wees op de door de nationale instanties vastgestelde discrepanties in de verklaringen van de verzoeker, op de subsidiaire rol van het Hof bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en sprak het vertrouwen uit in het onderzoek dat werd gevoerd door de nationale Zwitserse instanties. Het Hof moedigt de verzoeker aan een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Het Hof oordeelde dat die verzoeker niet alle nationale mogelijkheden had uitgeput. Daarnaast stelde het Hof in dit arrest dat niet elke verwijdering naar Eritrea per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zulks nog steeds in elk specifiek geval moet worden aangetoond. Tot slot stelt het Hof in de zaak *M.O.* dat indien een nieuw beschermingsverzoek opnieuw door de Zwitserse instanties zou worden verworpen, hij nog steeds opnieuw een procedure bij het Hof kan opstarten.

In de mate dat verzoekers in het middel aanvoeren dat zij na een overdracht aan Zwitserland het risico lopen op een gedwongen verwijdering naar Eritrea, wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat hiervan actueel geen sprake kan zijn. Zo blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat er bij gebreke aan een terugname-akkoord met Eritrea geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland kunnen worden uitgevoerd. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beide staten in de maak zou zijn, nu de bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea onbestaande zijn sedert de onafhankelijkheid van Eritrea. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017). Het Comité beval de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (AIDA-rapport p. 59-60), zodat gedwongen verwijderingen naar Eritrea momenteel zeker niet aan de orde zijn. De bestreden beslissingen wijzen er ook nog op dat er geen voorbeelden voorhanden zijn van gedwongen verwijderingen door Zwitserland naar Eritrea. De verwijzing naar een aangenomen parlementaire motie en de weigering van de Raad van State van Freiburg om een petitie aan te nemen tegen gedwongen uitwijzing van Eritreeërs doen hieraan geen afbreuk. Verzoekers stellen zelf in het middel dat hieruit blijkt dat de bilaterale relaties tussen de twee landen aan het verbeteren zijn en dat de mogelijkheid besproken wordt om onderhandelingen op te starten met de Eritrese overheid. Uit de informatie die verzoekers bijbrengen, blijkt dus niet dat de bilaterale relaties hersteld zijn en dat beide landen met elkaar spreken.

De Raad is in deze omstandigheden van oordeel dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een eventuele schending van het non-refoulementbeginsel niet zouden kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties, bij het VN-Comité tegen foltering of bij het EHRM, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt gesteld.

2.3.3.3. Verzoekers voeren aan dat de levensomstandigheden in Zwitserland een drukkingsmiddel vormen om hen te overtuigen terug te keren zodat een schending van de menselijke waardigheid en het verbod van foltering aan de orde is. De Raad herhaalt dat verzoekers bij een eventuele schending van het non-refoulementbeginsel deze situatie kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties, bij het VN-Comité tegen foltering of bij het EHRM.

Inzake het specifiek bijstandsregime wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen:

“De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij “these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress” (pagina 67).

“We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

De Raad stelt vast dat de noodhulp volgens het AIDA-rapport (p. 67 en p. 68) uit voeding en onderdak lijkt te bestaan en beperkt blijft tot een minimum. Deze opvangsituatie komt volgens de Raad echter niet overeen met een verboden handeling door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest indien men te maken heeft met verzoekers van internationale bescherming die geen extra kwetsbaarheid vertonen, zoals verzoekers *in casu*.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker, telkens hij gehoord werd, nooit melding heeft gemaakt van medische problemen. Verzoekster maakte melding van gastritis, die verbeterde door medicatie en waar ze nu geen last meer van heeft.

De omstandigheid dat verzoekers nu terug moeten keren naar Zwitserland en daar mogelijk slechts dringende hulp (voedsel en onderdak) zullen krijgen, doet geen afbreuk aan het feit dat zij niet aantonen zich in een uitermate kwetsbare positie te bevinden. Alleszins wordt vastgesteld dat verzoekers geen medische attesten bijbrengen. Verzoekers, een 21-jarige man en 25-jarige vrouw die een koppel vormen en samen reizen, kunnen dus niet beschouwd worden als extreem kwetsbaar.

2.3.3.4. Inzake de mogelijkheid om een nieuw (volgend) verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zwitserland, wordt in de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster het volgende overwogen:

“Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Artikel 18§1d) luidt als volgt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

“In dit kader is het jammer voor alle betrokken partijen dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen zeker omdat de betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn

uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDArapport (zie infra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische belemmeringen hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport). Wij zijn alleszins van oordeel dat er geen sprake is van een dergelijk gebrek dat wijst op systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

“Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Béger, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report – Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“subsequent application” of “request for re-examination”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen.”

“We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We wensen verder te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met haar persoon aannemelijk maken indien een overdracht een schending zou uitmaken van de Verdragsbepalingen. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval geen element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de dublin-verordening.

Dat de procedure niet eerlijk zou gebeuren op zo'n wijze dat een aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de dublin-verordening zich opdringt dient op zijn minst door een begin van bewijs ondersteund te worden. Het loutere feit dat Zwitserland andere criteria hanteert dan andere Europese instanties is geen indicatie van dergelijke tekortkoming. De geciteerde uitspraak van de Zwitserse administratieve rechtbank (TAF) is op zich ook totaal onvoldoende om tot dergelijk besluit te komen zeker aangezien er de mogelijkheid bestaat om, indien deze rechtspraak een schending zou inhouden van verplichtingen uit verdragen waarvan Zwitserland ook partij is, deze vermeende schendingen vanuit Zwitserland te laten rechtzetten.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen.”

In de bestreden beslissing ten opzichte van verzoeker wordt het volgende overwogen:

“Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1b). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene nog niet finaal werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Betrokkene verklaarde zelf een advocaat onder arm genomen te hebben daar maar vertrokken te zijn voordat hij nog verder iets hoorde hiervan. Betrokkene zal dan ook het vervolg van zijn verzoek kunnen afwachten indien hij terugkeert naar Zwitserland in de hoedanigheid van eerste verzoeker. Dat betrokkene via de Dublin-procedure teruggekeerd zou zijn zal hierop geen invloed hebben.

We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan zijn procedure tot heden verliep zonder volledig en gedegen onderzoek. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en zijn aanvraag reeds werd afgewezen kan men in Zwitserland beroep doen op een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd. Hoewel het AIDA-rapport en verschillende internationale organisaties melding maakten van het Zwitserse beleid om deze tijdelijke verblijfskaarten te herbekijken, doet dergelijke maatregel vanwege de Zwitserse autoriteiten de kansen op gedwongen terugkeer naar Eritrea niet toenemen aangezien de belemmeringen die een gedwongen terugkeer naar Eritrea onmogelijk maken niet aangetast worden door dergelijke maatregel.”

“In dit kader is het jammer voor alle betrokken partijen dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen zeker omdat de betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDA-rapport (zie infra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport). Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen. Er is geen enkele indicatie in het onderdeel (pagina 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit

te bezitten tijdens de procedure wordt toegelicht, dat dit een problematiek is die deze verzoekers in het bijzonder treft. Er wordt hier enkel melding gemaakt van de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te hebben. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

“Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report – Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“subsequent application” of “request for re-examination”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij “these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress” (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene zou kunnen de nadruk proberen te leggen op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van

meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de dublin-verordening.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij vaststelt dat verzoekers in Zwitserland de mogelijkheid zullen hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin zij hun actuele vluchtmotieven zullen kunnen aanbrengen, of in het geval van verzoeker, dat hij het vervolg van zijn verzoek zal kunnen afwachten. Als bijlage bij het verzoekschrift voegen verzoekers de beslissing toe van het TAF van 26 september 2019 inzake verzoeker, waaruit blijkt dat zijn zaak van de rol is geschrapt en waarin op pagina 3 gesteld wordt dat de asielautoriteit de procedure kan heropenen in het geval verzoeker vanuit België naar Zwitserland overgedragen zou worden. Dit blijkt dus een garantie te zijn dat verzoeker zijn procedure inderdaad zal kunnen verder zetten of minstens een nieuwe zal kunnen aanvatten.

De verwerende partij vervolgt dat de nieuwe verzoeken tot internationale bescherming wel degelijk inhoudelijk zullen onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Deze verzoeken zullen beschouwd worden als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (*“subsequent application”* of *“request for re-examination”*). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken. De verwerende partij merkt op dat de omstandigheid dat de criteria in Zwitserland gewijzigd zijn en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling, Zwitserland een uitzondering maakt in vergelijking met andere Europese lidstaten. De verwerende partij is echter van oordeel dat het AIDA-rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij vervolgt dat een loutere weigering van een asielaanvraag hiervan geen indicatie is, zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. De verwerende partij meent dat deze verstrenging heeft geleid tot een minder hoge erkenningsgraad voor Eritreeërs in Zwitserland maar dat dit desondanks nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep is met een erkenningsgraad van meer dan 60%. De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3 van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij voegt hieraan toe dat het loutere feit dat Zwitserland andere criteria hanteert dan andere Europese instanties hiervan evenmin een indicatie is. De verwerende partij wijst op de mogelijkheid om, indien de rechtspraak van het Zwitserse TAF een schending zou inhouden van verplichtingen uit verdragen waarvan Zwitserland ook partij is, deze vermeende schendingen vanuit Zwitserland kunnen worden recht gezet.

Verzoekers' opmerking dat zij bij een nieuwe aanvraag in Zwitserland over nieuwe elementen moeten beschikken (die zij menen niet te hebben), doet geen afbreuk aan het feit dat hun navolgend verzoek wel degelijk onderzocht zal worden en dat de loutere afwijzing van een verzoek om internationale bescherming niet meebrengt dat artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest geschonden is.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de bestreden beslissingen stelt dat uit het arrest M.O. van het EHRM (*M.O. t. Zwitserland* nr. 41282/16 van 20 juni 2017) blijkt dat men eerst en vooral een beroep moet doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen en dat in de Dublin III-Verordening geen sprake is van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.

2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of een verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

Zoals hierboven in de punten 2.3.1. tot 2.3.3. wordt overwogen, kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij betogen dat geen degelijk en rigoureuus onderzoek werd gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht, zowel in het licht van hun eigen specifieke situatie als in het licht van de situatie van Eritrese Dublin-terugkeerders in Zwitserland. Er blijkt verder uit de bijgebrachte informatie niet dat de Zwitserse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming niet aan een grondig onderzoek onderwerpen.

3.3.5. Een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Een schending van de beginselen vervat in de artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest wordt evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET